

mers Frygt for den, om enten at affholde sig fra at stemme eller at stemme imod Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Lobiesen): Jeg ønsker at føie et Par supplerende Bemærkninger til, hvad den ærede sidste Taleer yttrede. Jeg vil da sige, at jeg ogsaa, naar jeg havde faaet den Bemærkning, som denne Lov giver, vilde, om det saa blot var fra en enkelt Side, at en vis Frygt udtalte sig med Hensyn til denne Lovs Anvendelse, heri se en yderligere Bestyrkelse i den Opfordring, jeg føler hos mig selv til at sætte denne Lov værk med al mulig Forsigtighed. Denne Lov vil efter min Overbevisning have en ganske overordentlig Betydning for vort Kommunikationsvæsen. Jeg vil anse denne lille Lov for at være et ganske overordentlig stort Skridt fremad i Retning af en let, god og hurtig Kommunikation; men jeg erkender ogsaa, at den naturligvis maa sættes i Værk med al mulig Forsigtighed og Omsigt, baade med Hensyn til de Spor, hvorpaa der skal kjøres, den Veibredde, der skal vælges, de Maskiner, der skulle anvendes til at trække Vognene, og den Hurtighed, hvormed der maa kjøres. Jeg vilde anse det for yderst uheldbringende, hvis man første Gang, man satte denne Sag ud i Livet, vilde gjøre det paa den Maade, at den fik en Opinion imod sig, thi dette vilde stoppe en Sag, som ellers utvivlsomt vil have en stor Fremtid for sig. Det er min Overbevisning, at den, saasnart den første Gang bliver sat værk, vil vise sig at have netop de Fordele, der tilsigtes, og vise sig ikke at medføre nogle af de Betæneligheder, hvis Fremkomst fra enkelte Sider jeg finder meget naturlig; thi en ny Indretnings-Fremførelse paa Veiene, giver jo altid, — det maa enhver forstaa — Anledning til en Del Modstand fra dem, som bevrøge sig meget paa Veiene med deres Heste, og som vide, at man ikke altid er istand til at betage Dyrene Vigtstelsen for Ting, som Menneskene indse, at der ikke er Grund til at ængste sig for. Jeg har derfor ikke Noget imod, men er endog saa tilfreds med, at der her reises en Opfordring til at iagttage Forsigtighed; men jeg vil paa den anden Side haabe, at denne ikke leder til, at man af utidig Frygtagtighed eller saaledes som det ærede Medlem for Aarhus (Singerlev) af rent theoretiske Grunde, fordi han ikke kender Indretningen, har Betæneligheder derved og stopper en Lov, som efter min Formening vil have ganske overordentlig gunstige Følger.

Corn. Petersen: Jeg kan ikke negte, at mig har det forundret noget, at der ved dette Lovforslags tidligere Behandling har været den Rolighed, som der har været. Man vil vel svare mig, at, dersom jeg havde haft store Betæneligheder ved Lovforslaget, kunde jeg være kommen frem med dem. Forøvrigt frygter jeg just ikke for, at den Slags Befordringer, der her er Tale om,

kan komme frem paa de Veie, som jeg eller Mine ville komme til at besørge; men hvis der virkelig er Fare at befrygte, bør vi jo ikke berolige os med, at vi selv kunne være sikre, naar dog vore Medlemmer ere i Fare. Der blev sagt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgfreds (Steenstrup), at der ikke var mere Fare ved Jærdsel med disse Vogne end ved Jærdsel med en hel Del almindelige Vogne. Jeg indrømmer, at man paa Veie møder en hel Del almindelige Vogne med svære, høie Læs, som det er vanskeligt nok at komme forbi, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at vi, der kjende til Heste, finde en Beroligelse i, at saadanne Vogne blive trukne af Heste; thi Heste have ikke den Sky for Befordringer, der blive trukne af Heste, som for Lokomotiver. At Dampen er kommen bort, er et stort Gode, for hvilket jeg takker Udvalget; thi jeg vilde anse disse Befordringer for dobbelt farlige, hvis de gæve Damp. At der desuagtet er store Betæneligheder ved Loven, tør jeg forsikre de Herrer om, og hvis den bliver brugt i nogen Udstrækning, skal man nok faae at vide, at ikke Faa ville komme i Veigrøfterne. Jeg vil ikke nu være imod Loven, thi det er for sild, at vi ere komme frem med vor Indvending.

N. Jensen (Aarhuus Amts 3die Valgfreds): Jeg tror ikke, at der er saa stor Fare ved disse Sporveie, naar det blot paases, at Veiene ikke ere for smalle. Som bekendt findes der i Aarhus et Spor fra Jernbanen til Garnen, hvilket Spor befares af Lokomotiver. Byraadet var fra Først af meget derimod, fordi man befrygtede, at det vilde medføre Fare, men dette har, saavidt jeg veed, ikke bekræftet sig, og nu er man meget godt tilfreds med denne Sporvei, i Nærværelse af hvilken man nu daglig fra Morgen til Aften færdes med Heste. Jeg tror ikke, at der er Anledning til Frygt, naar man iagttager de Forsigtighedsregler, som Ministeren siger, ville blive iagttagne, navnlig med dybe Spor, og naar Sporene ikke blive lagte paa for smalle Veie. Der er en Slags Vogne, som ere fuldt saa farlige som Sporvogne uden Høj — og kun om saadanne er der jo her Tale — og det er Fragtvogne, som ere overdækkede med Lærred. Blæser det lidt, flager dette, og ere Heste en Smule sty, ere de det meget mere for saadanne Fragtvogne end for de Sporvogne, hvorom her er Tale (En Stemme: Der er Heste for Fragtvognene). Man siger, at der er Heste for Fragtvognene, men Hestene se ikke saa meget efter dem som efter det, der forskrækker dem. Det kan nok være, at der i Begyndelsen trænges til nogle særlige Forholdsregler, men vi have fra Jernveien den Erfaring, at Heste, der tidligere have haft Sky for Jernbanetogene, nu staa ganske rolig og se paa dem.

Ordføreren (G. Petersen): Det synes